

ДЖИЛИАН ФЛИН

Автор на *Не казвай сбогом* и *Мрак*

ОТВОРЕНИ РАНИ

Гледайте сериала в **HBO GO**

ДЖИЛИАН ФЛИН

ОТВОРЕНИ РАНИ

ЕРА

Sharp Objects

Copyright © 2006 by Gillian Flynn

All rights reserved.

This translation published by arrangement with Crown Publishers, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Random House LLC

© Марин Загорчев – превод

© Фиделия Косева – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2018

ISBN 978-954-389-473-4

1.

Пуловерът ми бе нов, крещящо червен и грозен. Беше 12 май, но температурата беше около пет градуса и след като издържах четири дни по риза, накрая ми писна да треперя от студ и намерих спасение на една гаражна разпродажба, вместо тепърва да разопаковам вече прибраните в кашони зимни дрехи. Типична пролет в Чикаго.

Седях на бюрото си в редакцията и зяпах тъпо монитора. Материалът, по който работех този ден, беше типичен пример за дребен битов кошмар. Четири деца на възраст между две и шест години били намерени заключени в стая на „Саут Сайд“, с два сандвича с риба тон и литър мляко. Били зарязани така от три дни, да ровят като кокошки из боклуците върху килима и собствените си изпражнения. Майка им излязла да смукне една лула и ги забравила. Случва се. Не че са били горени с цигари или бити, само едно непростимо разсейване. Бях видяла майката след арестуването ѝ: Тами Дейвис, двацет и две годишна, руса и дебела, с две идеално кръгли розови петна от руж на бузите с размера на чашки за шотове. Представих си я седнала на прокъсания диван, захапала металния мундшук, да изпуска рязко облак дим. И изведнъж съзнанието ѝ се замъглява от наркотика, съвсем забравя децата и мислено се пренася години назад в гимназията, когато момчетата още са я заглеждали и тя е била най-красивата – тринайсетгодишно момиче със сочни устни, дъвчещо дъвки с канела, преди да се целува.

Сега имаше корем и вонеше на цигари и застояло кафе. Моят уважаван редактор Франк Къри се приближи, като се поклащаше нервно на токовете на износените си обувки „Хъш Пъпис“. Зъбите му бяха кафяви от дъвчене на тютюн.

– Докъде стигна със статията, сладурче?

На бюрото ми имаше сребристо кабърче, обърнато с остро нагоре. Къри леко го пхна под пожълтения нокът на единия си палец.

– Почти съм готова – отговорих. Бях написала около 300 думи текст, а ми трябваша 750.

– Хубаво. Претупай я, дай я за редакция и ела в кабинета ми.

– Мога да дойда и сега.

– Претупай я, дай я за редакция и тогава ела.

– Добре. Десет минути.

Исках си кабърчето обратно.

Той тръгна да излиза. Вратовръзката му се люлееше до чатала.

– Прийкър?

– Да, Къри?

– Претупай я.

Франк Къри ме мисли за много лесна. Може би защото съм жена. Може би защото наистина съм лесна.

Кабинетът на Къри е на третия етаж. Сигурна съм, че умира от яд всеки път, когато погледне през прозореца и види ствола на някое дърво. Добрите редактори не виждат кора от кабинетите си. Виждат листа – ако изобщо от дванайсетия или тринайсетия етаж се виждат някакви дървета. Но за „Дейли Поуст“, четвъртия най-четен вестник в Чикаго, чиято редакция е разположена в предградията, площта не е проблем. Три етажа са достатъчни, разпрострени разточително във всички посоки, невидими като петно от нефтен разлив между магазините за килими и осветителни тела. Нашият квартал е издигнат за три години добре организирана строителна дейност, между 1961 и 1964 година, и носи името на дъщерята на главния предприемач, която претърпяла сериозна злополука по време на езда само месец преди завършването на проекта. Ще се казва Орора Спрингс, гордо обявил той, позирайки за снимка до чисто новата табелка на града. После взел семейството си и се изнесъл. Дъщерята, сега на около петдесет, се радва на отлично здраве, ако не броим леко изтръпване на ръцете

от време на време, живее във Флорида и се връща веднъж на няколко години, за да си направи снимка до табелата, носеща името ѝ, по примера на баща си.

Написах статия за това по време на последното ѝ посещение. На Къри никак не му хареса – той мрази всякакви статии, отразяващи събития от ежедневието. Напи се с ликьор „Шамбор“, докато четеше материала ми, после се изнесе от кабинета, оставяйки след себе си аромат на малини. Моят шеф има навика да си пийва кротко и често. Не това обаче е причината да има тази живописна гледка от кабинета си. Просто лош късмет.

Влязох и затворих вратата. Стаята изглеждаше коренно различно от първоначалната ми представа за това, как ще изглежда кабинетът на шефа ми. Бях си мечтала за тежка дъбова облицовка и врата със стъкло (и надпис „Главен редактор“), през което простосмъртните репортери ще гледат как спорим разпалено за правата по Първата поправка. Кабинетът на Къри, както и цялата сграда, е гол и безличен като в някакво бюрокралично учреждение. С еднакъв успех може да служи за редакторски кабинет и за манипулационна в поликлиника.

– Разкажи ми за Уинд Гап.

Къри подпря върха на химикалката в обраслата си с прошарена четина брадичка. Представих си синята точка, която ще му остане след това.

– Намира се в най-южната част на Мисури, на петата на „ботуша“. На един хвърлей от Тенеси и Арканзас – изрецитирах общоизвестния факт. Къри много обичаше да изпитва репортерите по всяка тема, която му хрумнеше: броят на убийствата в Чикаго миналата година, демографските данни за окръг Кук или, бог знае защо, историята на родния ми град (тема, която предпочитам да избягвам). – Основан е още преди Гражданската война. Разположен е на Мисисипи, затова за известно време е бил пристанищен град. Сега най-развитата му промишленост е производството на свинско месо. Има около две хиляди жители: стари богаташки фамилии и паплач.

– Ти от кои си?

– Аз съм боклук от стара богаташка фамилия – усмихнах се.

Той се намръщи:

– И какво, по дяволите, става там?

Замълчах и се опитах да си представя различни бедствия, които могат да сполетят Уинд Гап. Той е едно от онези мизерни градчета, склонни да привличат всякакви нещастия. Автобусна катастрофа или торнадо. Експлозия в силос или бебе, паднало в кладенец. Намръщих се леко. Бях се надявала – както винаги когато Къри ме вика в кабинета си – да ме похвали за някоя статия, да ме повиши или, по дяволите, да ми пхне в ръката листче с размера на заплатата ми, увеличен с един процент. Най-малкото, което очаквах, беше да говорим за последните събития в Уинд Гап.

– Майка ти още живее там, нали, Прийкър?

– Да. С втория ми баща.

Имах полусестра, която се беше родила, докато следвах в колежа, и съществуването ѝ ми изглеждаше толкова нереално, че често забравях името ѝ. Ама. Освен това имах Мериан – Мериан, която вече я нямаше.

– По дяволите, чуваш ли се изобщо с тях?

За последно на Коледа – съдържан, любезен разговор, след като бях обърнала три бърбъна. Даже се опасявах, че майка ми ще подуши алкохола през слушалката.

– От известно време не.

– Бога ми, Прийкър, чети понякога сводките. Миналия август е имало убийство. Едно момиченце е било удушено.

Кимнах, сякаш знаех нещо. Всъщност няхах никаква представа. Майка ми беше единственият човек в Уинд Гап, с когото поддържах някакви контакти, а тя не беше споменала нищо. Странно.

– Сега още едно дете е изчезнало. Намирисва ми на серийни убийства. Занеси се там и ми намери нещо, което се продава. Не се бави. Утре сутринта да си там.

Абсурд!

– И тук имаме достатъчно ужасии, Къри.

– О, да. Освен това имаме три конкурентни вестника с два пъти повече персонал и финанси. – Прокара ръка през косата си, оредяла и стърчаща на всички страни. – Писна ми да ми крадат новините под носа. Това е шанс най-сетне да ударим нещо голямо.

Къри е убеден, че с подходящата сензация за една нощ ще станем първият вестник в Чикаго и ще добием национална слава. Миналата година от друг вестник, не нашия, изпратиха един от сътрудниците си в родния му град някъде в Тексас да отразява удавянето на група тийнейджъри по време на пролетните наводнения. Той написа про-чувствен, много добре подкрепен с факти репортаж за силата на водната стихия и за човешкото нещастие, като обрисова подробно всичко, от училищния баскетболен отбор, който бе загубил тримата си най-добри играчи, до местната погребална агенция, отчайващо некадърна в подготовянето на трупове на удавници. Статията спечели „Пулицър“.

Изобщо не ми се ходеше. Толкова не ми се ходеше, че несъзнателно стиснах с всички сили страничните облегалки на стола, сякаш Къри можеше да се опита да ме вдигне насила. Той седеше и ме гледаше втренчено със съзливите си светлокафяви очи. Покашля се, погледна снимката на жена си на бюрото и се усмихна като лекар, който се кани да съобщи лоша новина. Къри обожаваше да крещи на подчинените си – такъв беше старомодният му стерео-тип за главен редактор – но освен това бе един от най-свестните хора, които познавах.

– Слушай, слънце, ако не можеш да го направиш, няма да те карам. Но мисля, че може да ти се отрази добре. Да ти помогне да преодолееш някои неща. Да си стъпиш пак на краката. И ще излезе адски добър материал. Имаме нужда от това. *Ти* имаш нужда.

Къри винаги ме е подкрепял. Обяви, че очаква да стана най-добрият репортер; казваше, че имам удивителен ум. Но за двете години, откакто работех във вестника, все успявах да го разочаровам. Понякога потресаващо. Сега чувствах как, седнал от другата страна на бюрото, мислено ме призовава да оправдая поне малко доверието му. Кимнах и отговорих, надявах се, уверено:

– Отивам да си стегна багажа.

Изпотените ми длани оставиха петна на страничните облегалки на стола.

Нямам домашно животно, за което да се притеснявам; нямам цветя, които да помоля съседите да поливат. Натъпках в сака достатъчно дрехи за пет дни – уверена, че ще се махна от Уинд Гап още преди уикенда. Огледах апартамента за последно, преди да изляза. Имаше вид на студентска квартира – евтина, временна и доста безлична. Зарекох се да инвестирам в удобен диван като награда за великата сензация, която предстоеше да разкрия.

На масичката до вратата имаше моя снимка от ранните ми ученически години, на която държа седемгодишната Мериан за ръка. И двете се смеем на нещо. Очите ѝ са ококорени от изненада; моите – затворени. Притиснала съм я силно до себе си и късите ѝ, слаби крачета висят през коленете ми. Не си спомням какво толкова ни е разсмяло. С течение на времето истинската причина се е превърнала в приятна мистерия. Мисля, че повече ми харесва да не знам.

Имам навика да си взимам вана. Не душ. Не понасям пръскащата вода; от нея ме побиват тръпки, сякаш през кожата ми преминава електрически ток. Затова натъпках една опърпана хотелска кърпа в решетката на канала, обърнах душа към стената и седнах в десетте

сантиметра вода, която се събра на дъното на душкабината. Около мен плуваха нечии срамни косми.

Излязох от банята. Нямаше втора кърпа, затова изгичах до леглото и се избърсах в евтино хавлиено одеяло. После пийнах топъл бърбън, като проклинах машината за лед.

Уинд Гап е на около единайсет часа южно от Чикаго. Къри великодушно ми беше отпуснал командировъчни за една нощувка в мотел и закуска, ако я взема на някоя бензиностанция. Стигнах ли в града обаче, щях да отседна при майка ми. Така отсъди той. Вече си представях реакцията ѝ, когато ме види на вратата. Кратко, изненадано суетене, нервно прокарване на пръсти през косата и непохватна прегръдка. После щеше да се извинява за бъркотията в къщата, която всъщност бе идеално подредена. Любезно щеше да се осведоми за продължителността на пребиваването ми.

– Колко ще останеш при нас, миличка?

Тоест: „Кога си тръгваш?“

Именно любезността е нещото, което най-много ме дразни.

Знаех, че трябва да се подготвя за утре, да нахвърлям някакви въпроси в бележника си. Но вместо това си налях още бърбън, после глътнах един аспири и изгасих лампата. Заспах, унесена от мокрото бръмчене на климатика и електрическото щракане от някоя видеоигра в съседната стая. Бях само на петдесет километра от родния си град, но имах нужда от още една нощ далеч от там.

Сутринта изгълтах набързо една суха поничка с кон-фитюр и потеглих на юг. Температурата постепенно се покачваше, от двете страни на пътя се простираха безкрайни гори. Тази част на Мисури е потискащо равна – милиони декари еднообразни дървета, пресечени единствено от тънката линия на шосето, по което се дви-жех. Една и съща гледка в продължение на десетки ки-лометри.

Уинд Гап не може да се види отдалече: най-високата му сграда е само на три етажа. Но след двайсет минути шофиране усетих, че съм близо. Първо се появи бензиностанция. Отпред се мотаеха няколко рошави хлапета, голи до кръста и умиращи от скука. Едва проходил малчуган, още с памперс, си играеше да хвърля камъчета, докато майка му зареждаше стария си пикап. Косата ѝ беше боядисана в златисторусо, но тъмната основа вече бе израсла няколко сантиметра. Жената изкрещя нещо на момчетата, но не можах да чуя какво, защото вече ги бях подминала. Не след дълго гората започна да оредява и минах покрай подобие на търговски център със солариум, оръжен магазин и магазин за бебешки стоки. По-нататък – къс тупик с няколко къщи от двете страни, наченка на голям строителен проект, останал неосъществен. И накрая – ето го самия град.

Без основателна причина затаих дъх, когато минавах покрай табелата, приветстваща ме за добре дошла в Уинд Гап, както като дете правех, когато минех покрай гробище. От осем години не бях стъпвала тук, но реакцията ми бе инстинктивна. Ако завиех по следващата улица, щях да стигна до дома на учителката ми по пиано – бивша монахиня, чийто дъх миришеше на развалени яйца. Онази алея водеше към градинката, в която бях запалила първата си цигара в един зноен летен ден. Ако продължех по този булевард, щях да стигна до Уудбъри и болницата.

Реших да отида направо в полицейския участък. Намираше се в единия край на улица „Главна“, която, вярна на името си, бе централната улица на Уинд Гап. На улица „Главна“ ще намерите фризьорски салон и железария, магазинче за един долар, което се казва „За един долар“, и библиотека с всичко на всичко дванайсет рафта книги. Ще намерите също магазин за дрехи, наречен „Еlegantна всеки ден“, където се продават суитчъри и пуловери с картинки на патета и училищни сгради. Повечето порядъчни жителки на Уинд Гап са учителки или

майки или работят на места като „Еlegantна всеки ден“. След някоя и друга година може да се появи и „Старбъкс“, който ще донесе на местните онова, за което най-много копнеят: централно пакетирани и официално одобрена масова модерна „култура“. Засега обаче има само едно евтино семейно ресторантче, не си спомням името на собствениците.

Улица „Главна“ беше празна. Нямахме коли, нямаше хора. Някакво куче изтича на тротоара, без никой да извика след него. Всички улични стълбове бяха облепени с жълти ленти и неясни фотокопия на снимка на малко момиченце. Спрях колата и свалих една от обявите, залепена накриво с тиксо на един знак „Стоп“ на височината на дете. Бележката беше написана на ръка, с големи букви: ТЪРСИ СЕ, запълнени с дебел маркер. Момиченцето на снимката беше с тъмни очи, дяволита усмивка и невероятно много коса за малката си главица. Момиченце, което повечето учители биха описали като „трудно дете“. Хареса ми.

Натали Джейн Кийн

10-годишна

В неизвестност от 11.05

Видяна за последно близо до Джейкъб Гарет Парк, с дънкови шорти и червена раирана тениска.

За контакти: 555-7377

Силно се надявах, когато вляза в участъка, да ми съобщят, че Натали Джейн вече е намерена. Никой не е пострадал. Просто се е изгубила или си е навехнала глезена в гората, или е избягала от къщи, но после е размислила и се е прибрала сама. Така щях да мога да се кача в колата и да си тръгна обратно за Чикаго, без да се налага да говоря с никого.

Оказа се, че улиците са пусти, защото половината град е излязъл да претърсва гората на север. Служителката на пропуска ми каза да изчакам – главен инспектор Бил Викъри щял скоро да дойде за обяд. Чакалнията имаше фалшивия уют на лекарски кабинет. Седнах на един оранжев стол и взех брой на списание „Редбуук“. Ароматизаторът, включен в контакта, бръмчеше и изпускате миризма на пластмаса, която би трябвало да ми напомня за планинска гора. Трийсет минути по-късно вече бях разгледала три списания и започваше да ми се повръща от миризмата. Когато Викъри най-сетне се появи, дежурната кимна към мен и прошепна с искрено презрение:

– От медите.

Главният инспектор, строен мъж около петдесетте, вече доста се беше изпотил в униформата. Ризата му бе залепнала на гърдите, а панталонът му бе провиснал уморено отзад, където би трябвало да се намира задникът му.

– Медии ли? – попита, като ме изгледа над рамките на страховитите си очила. – Коя медия по-точно?

– Главен инспектор Викъри, аз съм Камий Прийкър от „Дейли Поуст“ в Чикаго.

– Чикаго? Какво търсите тук от Чикаго?

– Искам да поговоря с вас за момиченцата – Натали Кийн и другото, което е било убито миналата година.

– Боже Господи! Как сте разбрали за това там? Боже мили!

Погледна служителката на пропуска, после мен, сякаш двете сме се наговорили. Кимна ми да го последвам.

– Ако ме търсят, казвай им да изчакат, Рут.

Служителката завъртя очи.

Бил Викъри ме преведе по коридор с дървена облицовка и евтини картини на пъстърви и коне на стените, после влязохме в кабинет, който нямаше прозорци и представляваше тясно

квадратно помещение с метални шкафове за документи от всички страни. Седна и запали цигара. Не ми предложи.

– Не искам тази работа да се разчува, госпожице. Няма да допусна да се вдига шум около този случай.

– Боя се, главен инспектор Викъри, че не можете да го избегнете. Има пострадали деца. Обществото трябва да знае.

Бях репетирала тези думи през целия път. Те намекваха за намесата на някаква висша сила.

– Вас какво ви интересува? Нали не са ваши деца. Тук е Уинд Гап. – Изправи се, пак седна, премести някакви документи. – Досега никой от Чикаго не се е интересувал от децата в Уинд Гап.

При последните думи гласът му потрепери. Викъри дръпна от цигарата, завъртя нервно големия златен пръстен на кутрето си и примигна бързо няколко пъти. Стори ми се, че ще заплаче.

– Прав сте. Вероятно досега никой не се е интересувал. Вижте, нямам намерение да правя сензация. Това е важно. Ако ще ви успокои, аз самата съм от Уинд Гап.

„Ето, Къри, полагам всички усилия“ – помислих си.

Той пак ме погледна. Изпитателно.

– Как се казвате?

– Камий Прийкър.

– Защо не ви познавам?

– Никога не съм имала проблеми със закона, господин главен инспектор – усмихнах се леко.

– Родителите ви Прийкър ли се казват.

– Майка ми смени моминското си име преди двайсетина години. Адора и Алън Крелин.

– А, тях ги познавам. – Тях всеки ги познаваше. Парите не бяха нещо обичайно за Уинд Гап. Истинските, големите пари. – Но още не мога да разбера защо сте тук, госпожице Прийкър. Ако направите този репортаж, вече ще бъдем известни със... това.

– Може би публичността ще помогне. Помагала е в други случаи.

Викъри поседя мълчаливо няколко секунди, втренчен в едно смачкано хартиено пликче от храна в ъгъла на бюрото си. Миришеше на хамбургски салам. После промърмори нещо за Джон Бенет¹.

– Не, благодаря, госпожице Прийкър. Няма да коментирам случая. Не мога да коментирам текущо разследване. Можете да ме цитирате.

– Вижте какво, аз имам законно право да бъда тук. Хайде да не усложняваме нещата. Дайте ми някаква информация. Каквато и да е. После няма да ви се бъркам в разследването. Нямам намерение да ви преча на работата. Обаче и аз трябва да си върша моята.

Това беше друга стратегия за убеждаване, която бях измислила по пътя, някъде около Сейнт Луис.

Тръгнах си от участъка с ксерокопирана карта на Уинд Гап, на която главен инспектор Викъри бе означил с малък X мястото, където е бил открит трупът на убитото момиченце миналата година.

Ан Неш, деветгодишна, бе намерена на 27 август във Фолс Крик – буйна, шумна рекичка, преминаваща през Северната гора. Вечерта на двайсет и шести, когато било установено, че е изчезнала, се сформирал отряд за издирване, който претърсил цялата гора, но тялото ѝ било открито едва около пет часа сутринта от ловци. Експертизата установила, че е била удушена около полунощ с обикновено въже за пране, омотано два пъти около врата ѝ. Била захвърлена в реката, чието ниво било ниско заради лятната суша. Въжето се било закачило за голям камък и трупът цяла нощ се подмятал в бавното течение. На погребението ковчегът бил затворен. Това бе единственото, което успях да изкопча от Викъри. За един час разпитване.

¹ Джон Бенет Рамзи (1990-1996) – шестгодишна американка, участничка в конкурс за красота за деца, намерена мъртва в дома си на 26 декември 1996 г. – Б. пр.